

Barcelona, 27 de gener de 2011

ANY IV. núm.

110

URC, 30 ANYS DE COMUNIÓ I DIÀLEG – Clausura de les celebracions

Missatge dels Bisbes de Catalunya amb motiu del 30è aniversari de la Unió de Religiosos de Catalunya (URC)

Els Bisbes de Catalunya, amb motiu del 30è aniversari de la creació de la Unió de Religiosos de Catalunya (URC), donem gràcies a Déu pel do de la vida religiosa a les nostres diòcesis i encoratgem els religiosos i religioses a viure, en la comunió de l'Església, el seu carisma propi en la fidelitat del seguiment del Crist.

El dia 29 d'abril de 1980, a Barcelona, la branca masculina i la branca femenina de la vida religiosa,

van decidir crear la URC com a conferència de superiores i superiors majors en l'àmbit de Catalunya. Les finalitats fundacionals foren: “cercar el coneixement i la col·laboració entre els diversos Instituts i Congregacions, promoure activitats en bé dels religiosos i religioses de Catalunya, programar i realitzar reunions periòdiques de superiors i superiores majors, fomentar el diàleg i la cooperació amb les persones i els organismes de les Diòcesis, i mantenir relacions de col·laboració amb la Conferència Espanyola de Religiosos (CONFER)”.

També en aquest número:

- Jornada Mundial de la Vida Consagrada, el 2 de febrer de 2011. Principals celebracions previstes a les diòcesis catalanes
- Ressò del Simposi. Ponència del P. Jesús Renau, sj. Text íntegre
- Bicentenari del P. Palau. Entrevistes
- Les Germanetes de Jesús arreu del món
- *Des dieux et des homes*, una pel·lícula de gran profunditat i bellesa
- La presidenta de l'URC a “Signes dels temps”

Les motivacions inicials, que s'han mantingut al llarg del temps, evidencien l'esperit de comunió eclesial, a través dels Bisbes, al servei de les comunitats cristianes i de la mateixa societat on els religiosos i religioses s'han fet presents mitjançant les seves comunitats i la seva missió apostòlica. La traducció al nostre temps del missatge i de l'experiència de l'Evangeli, l'aplicació de les orientacions del Concili Vaticà II, el revifament del carisma de les fundadores i

fundadors, la resposta als reptes que ofería en cada moment el servei a les persones concretes i les seves necessitats, han nodrit el projecte original de la URC i encara continuen vigents.

Com Benet XVI, en un discurs als superiors generals, considerem la vida consagrada, de la qual la vida religiosa en forma part, com un “do preciós per a l'Església”. Amb el Papa, creiem que “la renovació profunda de la vida consagrada parteix de la centralitat de la Paraula de Déu, i més concretament, de l'Evangelí, regla suprema per a tots els religiosos, com afirma el Concili Vaticà II, en el Decret *Perfectae caritatis* (cf. n. 2) i com molt bé compregueren els vostres fundadors: la vida consagrada és una planta rica de branques que enfonsen les seves arrels en l'Evangelí”¹. En aquest mateix discurs, Benet XVI ha centrat la seva reflexió sobre la vida fraterna, com a “element profètic important que ofereixen a una societat fortament individualista”, sobre el discerniment perquè la vida consagrada “corre el risc d'acomodar-se als criteris d'aquest món: l'individualisme, el consumisme i el materialisme”, sobre la missió que “els impulsa a portar l'Evangelí a tothom, sense límits”.

El lema de la celebració de l'aniversari és “*URC: 30 anys de comunió i diàleg*” amb Déu i amb els homes. Els diversos actes que marquen aquest aniversari han tingut moments de pregària, de trobada, de reflexió i de compromís social i eclesial. Ens hi adherim amb joia.

Tot recordant la nostra carta pastoral *Creure en l'Evangelí i anunciar-lo amb nou ardor*, invitem novament a la Unió de Religiosos de Catalunya i, amb ella, a tots els religiosos i religioses de les nostres

Diòcesis a respondre en comunió eclesial i amb esperit de diàleg al repte de la nova evangelització en el context del nostre país. La presència dels religiosos, humil, desinteressada i testimonial, manifestarà la presència de Déu enmig del món i ajudarà els germans a apropar-se a la persona de Jesús, el Fill de Déu, que porta “*la bona nova als pobres, proclama als captius la llibertat i als cecs el retorn a la llum i posa en llibertat els oprimits*” (Lc 4,15).

Esperonats per les paraules de Jesús, “*pregueu a l'Amo dels sembrats que hi envii més segadors*” (Lc 10,2), preguem Déu, per la intercessió de la Mare de Déu de Montserrat, que regali a l'Església, a totes i cada una de les famílies religioses, noves vocacions perquè continuïn vius entre nosaltres els carismes que tant de bé han fet a l'Església i a la nostra societat.

Els Bisbes de Catalunya
Gener de 2011

COMUNICAT DE LA REUNIÓ N. 197

Els dies 18, 19 i 20 de gener de 2011 ha tingut lloc la reunió n. 197 de la Conferència Episcopal Tarraconense (CET) a la Casa d'Espiritualitat Maria Immaculada de Tiana. La reunió ha estat presidida per Mons. Jaume Pujol Balcells, arquebisbe de Tarragona, i hi han assistit tots els seus membres.

¹ BENET XVI, *Discurs als Superiors i Superiores generals*, 26 de novembre de 2010.

1.- En començar, després de la pregària inicial, Mons. Pujol ha saludat els bisbes i ha donat la benvinguda al nou bisbe de Solsona, Mons. Xavier Novell i Gomà, i ha tingut un record agraït per Mons. Jaume Traserria i Cunillera, bisbe emèrit de la mateixa diòcesi, pels seus molts anys de servei a la CET. Mons. Novell ha agraït l'acollida dels seus germans bisbes i la participació en la seva ordenació episcopal, tot posant-se al servei del treball pastoral conjunt de les diòcesis de Catalunya.

2.- Tots els bisbes han agraït novament al Sant Pare Benet XVI la seva visita apostòlica a Barcelona per dedicar la basílica de la Sagrada Família i l'Obra Benèfica Social del Nen Déu, i especialment el seu missatge encoratjador, la seva crida a posar Déu al centre de les nostres vides i a viure la fe amb joia, testimoniant-la amb la caritat ardent sobretot envers els més necessitats. Així mateix, els bisbes han expressat la seva felicitació al Sr. Cardenal Arquebisbe de Barcelona, Dr. Lluís Martínez Sistach, per la seva labor pastoral a l'arxidiòcesi, que ha culminat amb la preparació i realització de la visita del Sant Pare.

S'adjunta com a annex al present Comunicat la Nota dels bisbes de la CET amb relació a la visita del Papa, feta pública el 14 del propassat mes de novembre.

3.- Mons. Pujol ha agraït també al Sant Pare que hagi decidit la pròxima beatificació del Servent de Déu, el Papa Joan Pau II. Els bisbes animen els fidels a participar, si els és possible, en aquesta beatificació el diumenge 1 de maig a Roma i pròximament s'anunciarà les maneres de poder pelegrinar a Roma per assistir-hi.

4.- Mons. Pujol, en nom dels bisbes, ha felicitat el Cardenal Arquebisbe de Barcelona, Dr. Lluís Martínez Sistach, pel recent doctorat *honoris causa* que li ha estat conferit a la Pontifícia Universitat Catòlica Mare i Mestra, de Santiago de los Caballeros, a la República Dominicana. El Sr. Cardenal ha agraït cordialment la felicitació.

5.- Sobre l'assumpte de les obres d'art en litigi entre les Diòcesis de Lleida i Barbastro-Montsó, tots els Bisbes de Catalunya, reconeixent la complexitat de la qüestió, que en aquests moments es troba sota la jurisdicció dels tribunals civils, manifesten que és la comunió eclesial entre els deixebles de Crist el bé més gran a preservar i a cultivar i, per tant, demanen que es puguin complir les decisions emanades de la Santa Seu sobre aquests béns eclesiàstics.

És per això que donen suport al que els Bisbes de Lleida i de Barbastro-Montsó han signat per al bé de la comunió entre les seves Esglésies germanes, amb estrets lligams més que centenaris. I demanen que la solució acordada que es pugui trobar respecti sempre l'ús compartit d'un patrimoni religiós i cultural nascut per a la lloança de Déu i la catequesi dels fidels i permeti que sigui posat al servei de tothom.

6.- Amb motiu del 30è aniversari de la creació de la Unió de Religiosos de Catalunya (URC), els bisbes han donat gràcies a Déu pel do de la vida religiosa a les nostres diòcesis i han encoratjat els religiosos i religioses a viure, en comunió amb tota l'Església, el seu carisma propi amb fidelitat al seguiment del Crist.

El missatge dels bisbes amb aquest motiu s'inclou com a annex al present comunicat.

7.- Mons. Pardo, bisbe de Girona i delegat de la CET per a la Pastoral de Joventut, ha presentat els membres de la Comissió Permanent del Secretariat Interdiocesà de Joventut (SIJ), Marisa Jiménez, de Tarragona, secretària general del SIJ, Mn. Carles Muñiz, delegat diocesà de joventut de Sant Feliu de Llobregat, el Sr. Lluís Plana, delegat diocesà de joventut d'Urgell i Mn. Antoni Roman, delegat diocesà de joventut de Barcelona, els quals han

presentat als bisbes el programa d'actuacions previstes a les diòcesis catalanes i a Madrid, amb motiu de la Jornada Mundial de la Joventut (JMJ) amb el Sant Pare Benet XVI, que tindrà lloc a Madrid a mitjan pròxim mes d'agost.

La Sra. Jiménez ha informat que més de 60.000 joves, procedents de diverses diòcesis d'Europa i d'Amèrica, arribaran a les deu diòcesis catalanes, a Andorra i a Mallorca, a partir de l'11 d'agost, on seran acollits en parròquies, escoles i famílies i participaran en diversos actes i trobades d'intercanvi. Es preveu també un acte conjunt, a Barcelona, el dissabte 13 d'agost.

A partir del 15 d'agost, tant els joves arribats de fora com els grups organitzats aquí marxaran a Madrid, on es desenvoluparan les activitats de la JMJ, que culminaran amb l'arribada del Papa Benet XVI el dijous 18 d'agost, el Via Crucis pels carrers de Madrid el divendres 19, la vetlla de pregària, a Cuatro Vientos, el dissabte 20 i l'Eucaristia presidida pel Papa el diumenge 21 d'agost, en la qual participaran joves de tot el món.

Els bisbes han repassat amb detall tota la proposta del SIJ, han animat els seus membres a seguir treballant per l'èxit d'aquesta JMJ i animen tots els joves de les diòcesis catalanes a participar-hi. Per a inscriure's i per a tenir tota la informació adient, els interessats poden accedir al web del SIJ (<http://www.jovesij.com/>) o al seu blog (<http://www.marcats.blogspot.com/>).

8.- També en l'àmbit de la Pastoral de Joventut, els bisbes han estudiat i aprovat el procés de constitució del Moviment de Centres d'Esplai Cristians Catalans (MCECC), que ajudarà a coordinar, en l'àmbit de les diòcesis catalanes, tot el treball pastoral que s'està fent en els centres d'esplai i a les colònies d'estiu per a l'educació en el lleure d'infants, adolescents i joves.

9.- A proposta de Mons. Piris, bisbe de Lleida i president de la Comissió Episcopal de Mitjans de Comunicació Social de la Conferència Episcopal Espanyola, els bisbes de la CET, els dies 18 i 19 de gener, han participat en un Cours de comunicació que els ha estat ofert per la *Fundació Carmen de Noriega* i en què han estat ponents els professors José Luis Restán, Borja Ezcurra i Gustavo Entrala.

Els objectius del curs han estat estudiar la imatge que es transmet de l'Església en els mitjans de comunicació, aprofundir en el coneixement de les principals pautes a seguir en la comunicació en el mitjà radiofònic i en el televisiu, coneixement de les oportunitats que presenta la xarxa per a la comunicació eclesial, especialment en les xarxes socials, com Facebook, Twitter i Tuenti, i analitzar les propostes i solucions per a millorar la gestió informativa de les crisis.

Els bisbes, que han estat acompanyats per alguns dels seus vicaris generals i episcopals i pel director del Secretariat Interdiocesà de Mitjans de Comunicació Social (SIMCOS), han treballat amb els ponents tota la temàtica comunicativa per millorar aquesta dimensió tan important de l'activitat pastoral de l'Església.

10.- Mons. Vives ha presentat als bisbes el balanç econòmic de l'any 2010 i el pressupost de l'any 2011 del Fons Comú Interdiocesà. Els bisbes els han estudiat i els han aprovat.

11.- Mons. Vives distribueix als bisbes el llibre *Da Raimondo Lullo a Nicola Eimeric. Storia di una falsificazione testuale e dottrinale*, editat a Roma el 2010, a cura de Sara Muzzi, per la Pontificia Universitat Antonianum, on es demostren les falsedats de l'inquisidor Nicolau

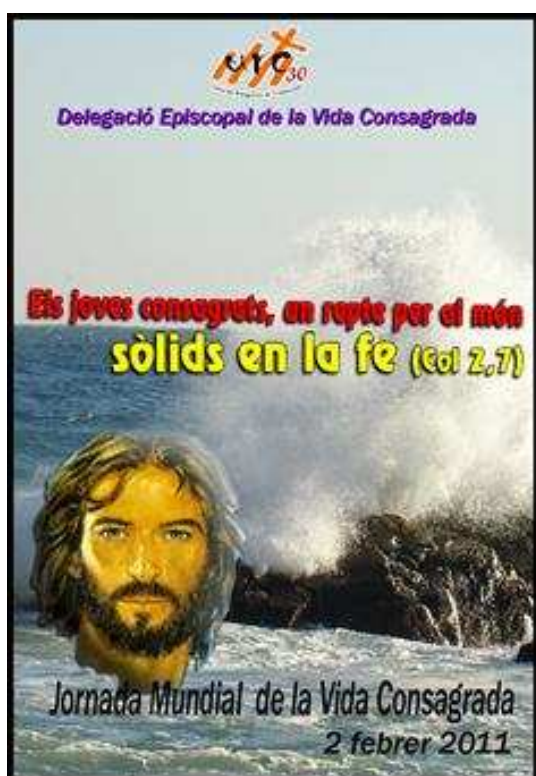
Eimeric sobre les obres lul·lianes; això facilitarà que es remoguin els obstacles per al procés de canonització del beat Ramon Llull. Els bisbes s'alegren d'aquesta important aportació, en la qual ha tingut una gran contribució l'erudit Dr. Josep Perarnau, professor emèrit de la Facultat de Teologia de Catalunya.

12.- Finalment, Mons. Vives ha invitat els bisbes a participar en la celebració de la beatificació de la Venerable Mare Anna Maria Janer i Anglarill, fundadora de l'Institut de la Sagrada Família d'Urgell, la qual tindrà lloc la pròxima tardor a la Seu d'Urgell.

Tiana, 20 de gener de 2011

Jornada Mundial de la Vida Consagrada – 2 de febrer de 2011

Els joves consagrats, un repte per al món - Sòlids en la fe (Col 2,7)

Roques, vent i onatge

Roques, vent i onatge constitueixen elements del paisatge interior de qualsevol vida humana. Les roques expressen el món personal de les meves conviccions. Representen el lloc que proporciona seguretat als meus ancoratges i que em serveix de punt de referència. El vent i l'onatge, en contraposició, sintetitzen les forces i dinamismes en els quals estic immers. Sentiments i instints fan aquest paper, així com també les modes culturals i els impactes mediàtics. Canviants, impetuosos, envoltants, manipuladors... t'arrossegueu des d'on ets fins on no vols anar. Et pots deixar endur per ells o resistir-t'hi no sense esforç. En la nostra societat, la brúixola ha perdut vigència i ha cedit protagonisme al radar. No hi ha nord ni sud. Hi ha impulsos que et porten d'una banda a l'altra i el radar para boig seguint els avatars de l'entorn.

El dia 2 de febrer se celebra la Jornada Mundial de la Vida Consagrada. El lema d'enguany és: "Els joves consagrats, un repte per al món. Sòlids en la fe (Col 2,7)". Les persones consagrades en saben, de roques, vent i onatge. No tant perquè ho hagin estudiat als llibres, sinó per haver-se submergit al seu propi interior. Reviuen l'experiència de Pere (Mt 14,22-32). Després de la multiplicació dels pans, Jesús puja sol a la muntanya per pregar. Els deixebles, a la barca, es van endinsant al llac, sacsejats per les onades perquè el vent els és contrari. Oscil·len sense rumb. A l'alba veuen una figura humana que camina sobre les aigües i creuen esparverats que és un fantasma. Criden de por. Jesús, confós com a fantasma, els diu: "Coratge. Sóc jo. No tingueu por." Pere ho vol confirmar, i exclama: "Senyor, si ets tu, mana'm que vingui caminant sobre l'aigua." La resposta, concisa, no es fa esperar: "Vine." Pere camina sobre les aigües, però, com que el vent és fort, agafa por i s'enfonsa. Demana a Jesús que el salvi. Jesús estén la mà i l'agafa, dient-li: "Home de poca fe! Per què has dubtat?"

Les persones consagrades reviu cada dia aquesta experiència de Pere. La seva roca és la fe, que els dona solidesa. Ni l'èxit social, ni l'aplaudiment, ni les obres importants, ni les missions reconegudes amb la seva seguretat, perquè tot això és vent i onatge. Creure en Jesús és la clau. La vida religiosa s'enfonsa en el llac procel·lós quan dubta, agafa por i pensa

que les condicions adverses són més fortes que la Paraula de Déu; quan es deixa arrossegar per les modes culturals, siguin conservadores o progressistes; i, a voltes, quan el vent bufa en direcció contrària a la missió rebuda. Les persones consagrades també saben que no sempre estan a l'alçada del do rebut. La feblesa de la seva fe els enfonsa. Llavors, queda el crit profund de la pregària del pobre: "Senyor, salva'm!"

Això no obstant, deixen la barca per caminar sobre les aigües. La solidesa rau en la fe en Jesús. Tota la resta és líquid, com la nostra cultura actual (Bauman). No s'allunyen del món, sinó que caminen en ell amb la força de la fe. La por, sempre comprensible, no hi té cabuda perquè reben la invitació al coratge. Hi ha milers de religiosos i religioses, molts d'ells grans, que han passat la vida caminant sobre les aigües i buscant el bé dels altres. N'hi ha que viuen en infermeries o residències, nodrint la seva fe en el silenci i l'anonimat, però hi són i pregunten pel món, perquè no se n'han desentès mai. Els joves consagrats tenen models d'entrega davant dels ulls. N'hi ha prou que, com Pere, caminin sobre les aigües del món actual.

Lluís Serra i Llansana

Catalunya Cristiana

Pregària

Pare, que has cridat homes i dones a la vida consagrada en el misteri del teu amor, atorga la força del teu Esperit perquè responguin generosament a la seva vocació. Fes que es mantinguin arrelats en Jesús, que edifiquin la seva vida sobre aquest fonament i que siguin sòlids en la fe. L'Església necessita el rostre profètic de la vida consagrada i les comunitats cristianes, els dons i els carismes que tant ajuden a viure la bona notícia de Jesús, el Crist. Fes, doncs, Pare, que no faltin cristians que acullin la teva crida a aquest estil de vida dins l'Església. Especialment, et preguem avui pels joves consagrats, un repte per al món, que fan present a través del seu testimoniatge la Paraula de Déu, sempre antiga i sempre nova. Que, com Maria de Natzaret, sapiguem dir: "Faci's en mi segons la teva voluntat".

Jornada Mundial de la Vida Consagrada – 2 de febrer de 2011

L'Editorial de la Conferencia Episcopal Española ha editat un subsidi litúrgic per a la Jornada Mundial de la Vida Consagrada, 2 de febrer de 2011, amb el lema "Joves consagrats, un repte per al món", unit a la frase bíblica: "Sòlids en la fe" (Col 2,7). Inclou una presentació del bisbe Jesús Sanz Montes, ofm, president de la Comissió Episcopal de la Vida Consagrada, un guió litúrgic sobre la festa de la Presentació del Senyor i diversos testimoniatges de persones pertanyents a la vida consagrada.

Per als nostres lectors, adjuntem a la tramesa d'aquest Horeb, un document en pdf amb aquests materials.

Cada diòcesi celebra aquesta data de manera significativa.

Principals celebracions previstes a les diòcesis catalanes

Arquebisbat de Tarragona:

Celebració diocesana de la Jornada el diumenge dia 30 a la missa de les 11 a la catedral i la presideix el Sr. Arquebisbe.

Bisbat de Tortosa:

El 6 de febrer, diumenge, a les 16.30, a la Casa Mare de la Consolació, celebració de la Festa de la Vida Consagrada, amb el Sr. Bisbe, que presidirà una Lectio divina comunitària.

Bisbat de Lleida:

El dissabte 5 de febrer celebrarem el Dia de la Vida Consagrada amb les Carmelites Descalces de La Caparrella. Ens hi acompanya el nostre bisbe Joan. Horari:

- 10.30 h Arribada
- 10.45 h Pregària a la capella
- 11.00 h Presentació de la Comissió i de les comunitats que hi siguem
- 11.30 h Píscolabis
- 12.00 h Eucaristia
- 12.45 h Comiat

Bisbat d'Urgell:

Cada comunitat d'acord amb el rector de la parròquia.

Bisbat de Solsona:

El dia 29 de gener, Pregària de vespres i eucaristia presidida pel Sr. Bisbe, amb la participació de laics, a la casa de la Companyia de Maria. Posteriorment, hi haurà un refrigeri a la comunitat. Destinataris: Solsona i comarca.

Bisbat de Vic:

Bisbat de Vic, zona Bages-Anoia.

Dia 5 de febrer. Trobada a la Cova de Manresa a les 6 de la tarda: Eucaristia i, posteriorment, intercanvi d'idees i convivència festiva.

Bisbat de Girona:

El dia 2 de febrer, dilluns, a 2/4 de 7 de la tarda Eucaristia a la parròquia Major de Sant Feliu de Girona amb la presidència del bisbe Francesc. La Catedral està en obres. Llavors el diumenge 6 es celebrarà a les parròquies on hi han comunitats de consagrats.

Arquebisbat de Barcelona:

El dia 2 de febrer, Eucaristia a la Catedral, presidida pel Cardenal Martínez Sistach, a les 19 h.

Bisbat de Terrassa:

Diumenge 30 de gener

Lloc: Casal Borja (Sant Cugat del Vallès)

Hora: 17.00 h

Conferència de Mons. Salvador Cristau sobre l'Exhortació post sinodal *Verbum Domini*.
Eucaristia. Refrigeri

Dimecres 2 de febrer

El Sr. Bisbe presidirà la Missa a les 8 del vespre a la Catedral de Terrassa, convidant a les comunitats que puguin assistir-hi.

Bisbat de Sant Feliu de Llobregat:

Dimarts, 2 de febrer, celebració a la catedral, a les 19.00 hores. Eucaristia concelebrada que presidirà el nostre Sr. Bisbe. Hi participarà el moviment "Vida creixent".

MENSAJE DEL PRESIDENTE DE CONFER, ELÍAS ROYÓN, SJ, PARA LA XV JORNADA MUNDIAL DE LA VIDA CONSAGRADA

XV Jornada de la Vida Consagrada

2 febrero 2011

Queridas hermanas:

Queridos hermanos:

La próxima Jornada de la Vida Consagrada, en la festividad de la Presentación de Jesús en el templo, es una buena ocasión para celebrar con gozo y agradecer con humildad el don que el Señor ha hecho a nuestras vidas y, a través de ellas, a su Iglesia.

Todos recordáis que uno de los objetivos que señaló el Papa, al instituir esta Jornada en 1997, era precisamente invitar a las personas consagradas “a celebrar juntas y solemnemente las maravillas que el Señor ha realizado en ellas y hacer más viva la conciencia de su insustituible misión en la Iglesia y en el mundo”.

Celebrar con gozo y agradecer al Señor la responsabilidad de nuestra presencia misionera en la Iglesia; para quien la vida consagrada es “un don precioso y necesario también para el presente y el futuro porque pertenece íntimamente a su vida, a su santidad y a su misión” (VC 3). No sólo tenemos, pues, una historia llena de servicios extraordinarios a la evangelización, sino una historia futura por construir, con la que estamos comprometidos, sabedores de nuestras pobreza y debilidades, pero conscientes también de la fuerza del Espíritu que nos apremia y la confianza de la Iglesia que continúa enviándonos.

Os invito a releer con gratitud las palabras que, en varias ocasiones, Benedicto XVI ha dedicado a la vida consagrada en los últimos meses. Así, aludiendo a nuestro quehacer evangelizador nos decía: “Deseo expresar mi vivo agradecimiento por lo que hacéis en la Iglesia y con la Iglesia a favor de la evangelización y del hombre”. Nos definía como “buscadores de Dios”: ¡Sed siempre buscadores y testigos apasionados de Dios! y ha recordado la multitud de fronteras, en la Iglesia y en el mundo, donde le buscamos con fidelidad a nuestros propios carismas. Y concluía renovando su envío: “la misión forma parte de vuestra identidad; os impulsa a llevar el Evangelio a todos, sin fronteras...Id, por tanto, y con fidelidad creativa haced vuestro el desafío de la nueva evangelización. Renovad vuestra presencia en los areópagos de hoy para anunciar, como hizo San Pablo en Atenas, al Dios ‘ignoto’.” (A los Superiores Generales 26 noviembre 2010).

Estas palabras entroncan bien con el lema escogido en España para celebrar esta Jornada: “Firmes en la Fe. Jóvenes consagrados, un reto para el mundo”, que se inspira en el encuentro de Benedicto XVI con los jóvenes de todo el mundo en la JMJ del próximo agosto.

“Firmes en la fe”: será siempre el desafío y el anhelo esencial de nuestras vidas consagradas: permanecer arraigados en la roca que no se desmorona ni cede ante los vientos y las tempestades; llamados a dar testimonio del primado absoluto de Dios, del sentido trascendente de la vida y de los valores que ello comporta, ofreciendo a nuestra sociedad un estilo de vida alternativo donde prive la centralidad de Dios.

Firmes en la fe para ser signos de gratuidad y amor en una sociedad que corre el peligro de verse asfixiada en la confusión entre lo efímero y lo útil, atestiguando la sobreabundancia de amor que impulsa a “perder” la propia vida para ganar la verdadera. (cfr Benedicto XVI, 2 febrero 2010)

La fe como adhesión personal a Jesucristo, amado apasionadamente, que no se confunde con la intransigencia ni el fundamentalismo, sino que provoca una relación personal con el Dios vivo, que nos elige para enviarnos al mundo; la vida consagrada expresa así la búsqueda de Dios y del hombre que es esencial a su identidad.

Firmes en una fe en Jesucristo de la que brota un compromiso efectivo por la justicia, la paz, la creación, la reconciliación entre los pueblos, construyendo puentes en medio de las divisiones de una sociedad fragmentada.

Firmes en la fe en el Dios de Jesucristo, fundamento de nuestra esperanza. En esta esperanza nos gozamos, y desde ella nos encaminamos al futuro. Puesto que, como ha recordado el Papa, “la vida consagrada no podrá morir ni faltará a su Iglesia: ha sido querida por el mismo Jesús como parte inamovible de su Iglesia.” (5 noviembre 2010)

“Nacer de nuevo para una esperanza viva”, afirmábamos en la Asamblea de CONFER del pasado Noviembre. “Nacer de nuevo”, es decir, dejarnos “revitalizar” por el Espíritu, una tarea de conversión siempre presente, que nos haga, en fidelidad creativa, descubrir nuevos modos de recorrer hoy los caminos del seguimiento de Jesucristo, y cómo llegar a ser escuela de comunión y esperanza para un mundo a quien Dios en su amor nunca abandona. “Porque la Iglesia tiene necesidad de una vida consagrada que afronte con valentía y creatividad los desafíos del tiempo presente” (Benedicto XVI, a los RR de Roma, diciembre 2005)

El lema de nuestra Jornada hace referencia explícita a los jóvenes consagrados. Una realidad que demuestra que la vida religiosa sigue teniendo un atractivo particular en nuestro tiempo, que puede llenar vidas exigentes y engendrar felicidad en su entorno. La donación gratuita y generosa de la propia persona fascinada por la llamada del Señor, la felicidad de su consagración, la vida en comunión fraterna, el entusiasmo por el anuncio de Jesucristo y el servicio a los más pobres, son los retos de estos jóvenes religiosos a la cultura de hoy. Como son los de los religiosos y religiosas de corazón joven para amar y apasionarse por el Evangelio, desgastados en la alegría y en el gozo de servir a Dios y al hombre, llenos de años de experiencia, pero disponibles para acoger la voz del Espíritu que nos hace “nacer de nuevo”; así la vida religiosa recobra su juventud y renace para “una esperanza viva”. Esta es la exigencia de nuestro tiempo y el fruto del permanecer “firmes en la fe”, porque nos hemos dejado seducir por Jesucristo.

Quisiera, para terminar, dirigirme con gratitud, desde la comunión eclesial, a las comunidades cristianas con las palabras de Benedicto XVI: “Si la vida consagrada es un bien para toda la Iglesia, algo que interesa a todos, también la pastoral que busca promover las vocaciones a la vida consagrada debe ser un compromiso sentido por todos: obispos, sacerdotes, consagrados y laicos”. (5 noviembre 2010)

Elías Royón, S.J.
Presidente de CONFER

Massiva participació al Simposi de l'URC

Més de 300 religioses i religiosos van participar el dia 22 de gener, dissabte, al Simposi per celebrar els 30 de la creació de l'URC, al col·legi La Salle Bonanova. Una jornada plena de contingut entorn d'un tema de gran actualitat: *El profetisme de la via religiosa en un cristianisme de diàspora*. A partir d'aquest número d'*Horeb*, anirem publicant cròniques i textos. Iniciem amb el text íntegre de la ponència del P. Jesús Renau, sj.

Primera ponència

L'itinerari profètic de la vida religiosa a Catalunya en els 30 anys de l'URC

Jesús Renau, jesuïta

INTRODUCCIÓ

Com comprendreu no és la meva intenció fer una explicació crítica i exhaustiva sobre aquest tema, per cert, apassionant, ja que per a la majoria de nosaltres forma part de la nostra vida.

Em limitaré a alguns punts que ens ajudin a donar gràcies a Déu i a fer un seguiment aproximatiu del procés que l'Esperit va movent als nostres cors i a les nostres comunitats.

Dividiré l'exposició en dues parts. A la primera part, intentarem fer una mirada reflexiva sobre alguns esdeveniments que han marcat el procés de la vida religiosa. A la segona part, farem un recull d'alguns dels canvis més importants que hem viscut i el seu possible significat com a dons i inspiracions de l'Esperit.

PRINCIPALS ESDEVENIMENTS DE LA VIDA RELIGIOSA

Per entendre millor aquests darrers 30 anys, ens cal anar al Concili Vaticà II, que va ser absolutament clau en l'evolució posterior de la vida religiosa.

A continuació, tractarem sobre el Congrés de la Vida Religiosa de Catalunya (1993-1995), els grups de reflexió que segueixen el Congrés, el Concili de la Tarraconense (1995-1996) i el canvi de mil·lenni, des del qual s'obre un important interrogant espiritual.

Vist des de la perspectiva dels anys, el Concili Vaticà II va representar, per a la vida religiosa en general, el final d'algunes determinades formes i hàbits de viure en comunitat i també d'estructurar l'apostolat, fins aleshores en general fermament reglamentat. Per altra part, va significar el començament d'una recerca que encara avui no ha acabat.

Alguns dels canvis venien d'abans, si bé estaven com sotmesos a un estricte control institucional. El Concili va obrir portes i finestres i moltes qüestions que ja hi eren —si bé en gran part amagades— es van «ventilar en els terrats». Alguns dels trets més importants

d'aquell esdeveniment van ser la renovació i els canvis en la relació entre institució i persones, els canvis en la vida comunitària, la missió de la vida religiosa en el món, l'estudi dels orígens i carismes fundacionals dels instituts i la seva adaptació als nous temps que s'estaven vivint. Preguntes com: *què farien avui els nostres fundadors?* van ser exponents d'un notable impuls de canvis importants que per a molts va representar un intent molt seriós d'adaptació a la modernitat.

En els primers temps del Concili, que s'anava seguint amb gran passió, no es preveia el terrabastall que havia de venir. Dominava un optimisme sa, una convicció que els canvis eren imminents i estaven molt a prop i que l'Església i la vida religiosa entraven en un procés, guiat per l'Esperit, sense retorn. Acabava una època i en començava una de nova. La paraula *ajornament* significava el conjunt dels canvis que movia l'Esperit. Per a molts de nosaltres, va ser una vertadera primavera de l'Església.

Però aviat es va constatar que els canvis de fons no serien tan fàcils ni tan propers. Per una banda, despertaven resistències importants en sectors tradicionals i en la mateixa minoria que havia participat del Concili i havia treballat intensament per matisar els documents, de forma que en la seva síntesi els canvis coexistissin amb algunes tradicions rígides del passat. Per una altra, les proves i les experiències que es feien en moltes coses no sempre van donar bons resultats, sinó que, en alguns sectors que es consideraven a si mateixos molt avançats, van plantejar profundes crisis, com el sentit dels vots, de la consagració i de la vida religiosa. Va haver-hi nombroses sortides i secularitzacions.

Les tensions estaven servides. El Concili havia demanat als religiosos i religioses un doble moviment: la mirada espiritual als carismes inicials dels grups fundacionals i l'adaptació del carisma als nous temps. Les dues mirades s'implicaven. No se'n podia prescindir de cap. Mirar només al passat, quan es va fundar la congregació sense intentar adaptar-lo als moments actuals, portava a un fonamentalisme conservador. Mirar només l'actualitat prescindint de la història viscuda portava a una realitat nova i en gran part buida de les pròpies arrels. Moltes de les crisis i de les decepcions tingueren el seu origen en la manca d'unió de les dues mirades. L'estudi del passat resultava feixuc i la demanda dels canvis semblava urgent. Els dos extrems molts cops no tenien aquell lligam propi dels processos ben fets i, des d'ambdues bandes, es van provocar enfrontaments i sortides, replegaments i imprudències.

No tot van ser tensions, també hi va haver grans encerts, que en el pas dels anys s'han mostrat ben positius. Canvis en la vida comunitària, canvis en la relació entre superiors i persones de les comunitats, canvis amb relació a les esglésies diocesanes, en la col·laboració mútua entre religiosos, amb els preveres i laics, canvis en el món escolar i hospitalari, noves missions... i un llarg etcètera. Moltes d'aquestes realitats són ben actuals.

A poc a poc, els canvis en general es van anar consolidant i les tensions van anar minvant i va anar apareixent la disminució de vegades dràstica de vocacions. Tot plegat va portar a la necessitat d'una prioritat, que la podríem formular a partir d'una queixa envers el Senyor. *Ara que hem fet més bé o malament, però amb excel·lent bona voluntat, el que l'Església i el Concili ens demanava, ens trobem sense successors. Què ens dius, Senyor, sobre això?* A partir d'aquesta queixa, per dir-ho així, es va donar un cert moviment que el podríem qualificar de renovació espiritual, cercant en Déu el misteri del nostre futur. Hem passat de la tensió creativa a la saviesa del que al final s'abandona en mans de Déu. Això sí, mentrestant seguim treballant, i jo diria que la majoria amb il·lusió i confiança, donem més importància a l'ara i l'aquí i deixem el futur a les seves mans. Al meu entendre, la crisi vocacional no és deguda tant a la mediocritat i manca d'esperit religiós de les nostres comunitats, sinó a un important canvi cultural i moral de la societat que ha arrelat profundament en les noves generacions. I és en l'apropament a elles, en la seva forma de sentir, de comprometre's i de discernir, que potser trobarem la clau més profunda de la manca de vocacions.

En mig d'aquestes circumstàncies hi ha un esdeveniment important: el Congrés de la Vida Religiosa de Catalunya, que va tenir lloc entre 1993 i 1995. El Congrés tenia un títol que ja donava a entendre el que cercava: «Revifa la flama del do de Déu». El Congrés va ser una autèntica experiència de pregària, reflexió i comunicació de la vida religiosa present a Catalunya. Tenia aquella pregària amb la qual sempre es començaven els treballs: «Senyor Jesús, les religioses i religiosos de Catalunya et donem gràcies per la crida que ens has fet a seguir-te en el teu amor al Pare i en la teva passió pel Regne...» La idea del Congrés va sortir de forma espontània a la segona Assemblea de l'URC durant el curs 1991-1992 i es va anar preparant laboriosament i de forma participativa en aquelles famoses enquestes. El Congrés es va celebrar en tres fases. En la primera fase (gener - juny de 1994) es va intentar fer un apropament a la realitat de la vida religiosa a casa nostra, seguint la pauta clàssica del veure, del jutjar i de l'actuar. La segona fase (octubre de 1994 - febrer de 1995) va representar una important reflexió sobre els elements essencials de la vida religiosa. I la fase final (abril - maig de 1995) no sols va treure unes conclusions dels treballs anteriors, sinó que va prendre compromisos concrets, en especial en els àmbits de col·laboració mútua, com, per exemple, la creació de l'Associació CINTRA. Les conclusions quant a estudi van girar entorn de tres temes: *identitat*, *comunió* i *missió* i, quant a compromisos, es van concretar nou propostes, totes operatives, que han marcat el postcongrés i que avui són àmbits de col·laboració i rutes de futur.

Coincidint amb el final del Congrés (1995), es va celebrar a Sant Cugat, en l'àmbit de l'Església de Catalunya, el Concili de la Tarraconense, que va despertar molta il·lusió, que va mostrar la profunditat espiritual de les esglésies diocesanes, la franca i de vegades apassionada col·laboració i diàleg entre bisbes, preveres, diaques, religiosos, religioses i laïcat, i en el qual la vida religiosa no sols va ser-hi present, sinó que va mostrar una vitalitat, una coherència i una capacitat que van ajudar molt a la bona marxa del Concili. Vist des de la perspectiva històrica, el Concili de la Tarraconense va representar un do de l'Esperit Sant i, com passa en els concilis, encara avui no solament manté en molts punts la seva actualitat, sinó que és referència per al futur de l'Església que és a Catalunya.

Aquests dos grans esdeveniments dels anys 90 van estar en plena comunió amb el Concili Vaticà II i van representar un esforç madur i apassionat per respondre a la crida del Senyor en uns moments de grans canvis històrics de la nostra societat. Llegits avui, omplen l'esperit d'un aire fresc, mouen a mantenir l'entusiasme i a no deixar-se portar pel pessimisme que la realitat actual a molts nivells podria provocar-nos. Realment vam viure un do de l'Esperit que en mig de l'envelliment general de la vida consagrada fa que avui, potser una mica més cansats, estem encara treballant pel Regne, amb confiança, humilitat i amor. Van ser una important ajuda en el camí que ens portava al canvi de segle i de mil·lenni.

Abans d'acabar aquesta senzilla visió de la vida consagrada a partir del Concili Vaticà II a casa nostra, entre moltes altres realitats que caldria recordar, voldria assenyalar dos esdeveniments que penso que han estat prou significatius. En primer lloc, els grups de treball que van seguir el Congrés sobre la Vida Religiosa de Catalunya i que es van anar reunint fins ja entrat el segle XXI, uns grups que van culminar un interessant treball, titulat *El que és nou demana novetat*, i que trobareu en la Col·lecció del CEVRE (núm. 32). Quatre grups que van tractar qüestions cabdals com una bona sembra de llavors de futur. Alguns dels seus membres exposaran aquesta tarda la seva tasca i visió. Podrien dir que representen el vincle entre les vivències i recerques de finals del segle passat i el que s'obre avui amb vista al futur. El segon tret important que cal remarcar és la importància que va tenir per a tots nosaltres el Congrés Internacional sobre la Vida Consagrada que es va celebrar a Roma del 23 al 27 de novembre de 2004, propiciat per les conferències de superiors i superiores generals i que va marcar, també, els camins de vida comunitària, espiritualitat, missió i profetisme, centrats tots en el que en van dir tan encertadament: «*Passió per Jesucrist i passió per la humanitat*».

ALGUNS CANVIS IMPORTANTS QUE HEM VISCUT I EL SEU SIGNIFICAT

El Concili Vaticà II i els esdeveniments que acabem de comentar ens han portat a viure no pocs canvis a la nostra vida, tant personalment com comunitàriament i apostòlicament. Com ja he insinuat abans, crec que la majoria d'aquests canvis estan suficientment consolidats, però no acabats. Hem d'anar molt més lluny. La gràcia rebuda ens porta a seguir en els processos que va dinamitzar i que s'han mostrat positius però no acabats.

Ens fixarem en cinc dimensions: vida personal, vida comunitària, relacions intercongregacionals i eclesials, desplaçament a les perifèries i actualitat de la vida monàstica.

1. Vida personal

Hem anat prenent consciència de la dignitat de ser fills i filles de Déu, ciutadans d'aquest món, membres sense diferències legals en els àmbits de les congregacions i subjectes capaços de la pròpia dignitat, opinió i responsabilitat. S'ha anat superant la consciència de súbdits per la de germans. S'ha apostat per la formació personal seriosa —i si cal llarga— i la formació permanent com a valors indiscutibles. Valorem més la necessitat de la pregària personal no tant per complir una tradició o una regla com per necessitat de coherència personal i font d'una afectivitat centrada en la nostra forma d'estimar. Hi ha un major coneixement del valor econòmic de la vida, de les necessitats de la gent, de la responsabilitat democràtica i de la inserció en el país on vivim. Finalment valorem més la dimensió positiva del propi cos, de la salut, del descans i l'equilibri i de la plenitud i la capacitat afectiva de la nostra vida en consagració.

Resten obertes de cara al futur: el plantejament sobre el decreixement urgent de la societat occidental en la qual estem immersos i que ens ha d'afectar, en una vida més austera i senzilla, en la capacitat de relació espiritual entre nosaltres, en la superació de determinats tics com si encara fóssim autosuficients i en l'encert de situar-nos alegrement i críticament en el marc concret de les nostres esglésies, per ajudar-nos tots a respondre a la crida d'una evangelització nova per a la nostra societat.

2. Vida comunitària

La vida de les comunitats molts cops ha entrat en un procés de canvis externs, principalment en la separació de lloc de treball i d'apostolat i lloc d'habitatge. Des de finals dels anys 60 s'ha anat donant un desplaçament que es podria anomenar «des dels convents vers les petites comunitats en barris perifèrics».

En moltes ocasions aquests canvis han modificat la mateixa dinàmica de la comunitat, ja que s'ha compartit més l'economia personal i grupal, s'han distribuït els serveis i les feines, s'ha viscut molt més a prop de la gent, s'ha anat més als mercats, a les botigues, s'han incrementat les relacions

amb àmbits populars, com associacions de veïns, etc.

També la dinàmica relacional entre els membres de la comunitat s'ha obert a una comunicació més gran. Diríem que s'està transformant d'unes comunitats de religiosos i religioses cap a unes comunitats religioses. La comunitat no ha de ser una suma de persones religioses que viuen juntes, sinó que està cridada a ser una comunitat religiosa formada per persones que la comparteixen. En aquests procés, encara lluny d'arribar a la seva plenitud, s'accentua el valor

de la comunicació espiritual, de la pregària comunitària, d'una relació més senzilla i fraternal i d'una major igualtat entre els qui tenen càrrecs directius i els qui no en tenen. Sens dubte que cal continuar en aquesta direcció, ja que, al meu entendre, és una de les claus més fonamentals de la vida religiosa del futur.

A la vida de les comunitats s'han anat integrant altres elements, uns d'ordre més material, com tot el relacionat amb els mitjans de comunicació i la informàtica, i altres més valoratius, com els relacionats amb l'ecologia, la sanitat, el descans, etc. Tot plegat aquestes incorporacions també modifiquen la convivència, obren nous espais de relació o poden ser un cert refugi per a dificultats personals o de grup. Antigament, el que en deien «el món» estava més a fora de casa, de la muralla del monestir o dels espais de la clausura; avui, ha entrat a les nostres sales d'estar i a les nostres habitacions. Situacions noves, interrogants nous, dependències noves i respostes també noves.

3. Relacions intercongregacionals i eclesials

Hi ha un altre nivell de transformació que ja s'ha iniciat durant els darrers temps i que portarà importants conseqüències amb vista a l'esdevenidor, les relacions intercongregacionals i les relacions eclesials. S'ha passat d'unes organitzacions per congregacions masculines i altres femenines a una única URC, a la qual també es van integrar els monestirs. La dimensió organitzativa simbolitza una realitat positiva més profunda, que és la normalització de les relacions de gènere i les amistats entre uns i altres. Això també té molta importància en la pastoral conjunta, en la possible federació i fins i tot en la integració de congregacions i altres plantejaments semblants que s'estan reflexionant.

Paral·lelament ha augmentat el sentit d'església diocesana, cooperant amb les parròquies, en els serveis de catequesi, d'acollida, en les reunions de pregària i també en els voluntariats, realitats que, de vegades, han suposat dificultats, però que en conjunt són ben positives i responen a la necessària col·laboració i esforç comú en ordre al Regne de Déu.

La relació amb els laics també ha tingut un gran impuls, motivada per raons pràctiques unes vegades, per la disminució de personal religiós unes altres o també per la missió important que el laïcat té a l'Església, especialment des del Concili Vaticà II. A poc a poc s'ha anat veient que si és cert que els laics molts cops són col·laboradors dels nostres centres i missions apostòliques, altres vegades, i cada cop més, nosaltres col·laborem amb ells en institucions de les quals són responsables.

4. Desplaçament cap a les perifèries

Hi ha hagut un important desplaçament de la vida religiosa a casa nostra cap a les perifèries, barris, marginació, ambients socials degradats, persones sense sostre, etc. Molts cops van ser petits grups els que van iniciar aquesta missió i després els van seguir les institucions escolars, assistencials, fundacions educatives, d'atenció primària i urgent, etc. Si fins a finals dels anys 50 molts dels centres educatius, per posar un exemple, estaven situats i orientats a les classes benestants, el mapa va anar canviant de forma que ja cap als anys 80 hi havia una modificació important en la localització dels centres. La presència de les religioses en els barris i zones d'inserció és molt important, tant que es podria dir que allà on hi ha problemes socials greus trobarem una religiosa o una comunitat que de forma discreta està treballant, pregant i servint. Actualment, els centres educatius, com és lògic, estan formats per una gran majoria de laics, que van continuant la missió iniciada en aquells anys.

De forma semblant podríem afegir que en les perifèries del nostre món globalitzat la presència de la vida religiosa, missionera, i en gran part ja autòctona, és un signe evident del Regne de Déu.

5. Actualitat de la vida monàstica

Molts monestirs són signes de transcendència, unitats comunitàries que parlen com un tot sobre Déu, el sentit fonamental de la vida, àmbits de pregària, celebració litúrgica i acollida, i formen en el nostre país un teixit primordial de la vitalitat de l'Església. La vida monàstica és per a l'Església de Catalunya i per a la vida religiosa un àmbit imprescindible, molt significatiu i que representa i assenyala el nucli mateix de la vida de fe i de la fraternitat compartida.

Abans d'acabar aquesta exposició vull expressar una realitat sorprenent, actualment com a llavor de vida, que relativament aviat se'ns presentarà com un do de l'Esperit pels moments socials i eclesials que estem vivint: *el despertar de la set d'espiritualitat i la seva connexió amb la fam i la set de justícia*.

Aquests inicis de renovació espiritual, centrada en la passió per Jesús i el Regne, cada cop és com un comú denominador que ens uneix fins a una certa unitat de llenguatge i d'experiències. Sens dubte és una de les esperances més segures de cara a l'endevinador. En molts àmbits de la nostra societat es va dibuixant una nostàlgia espiritual, la recerca d'uns valors aptes per a l'esperit humà i que donin resposta a les grans esquerdes humanes que el nostre món provoca en els cors i en les ments. Cal estar atents al procés que l'esperit està movent i en el qual la vida consagrada, la vida religiosa, crec que està cridada a una paraula de Vida.

Venim de lluny, molts de nosaltres hem fet ja un llarg camí i ens trobem vivint una vida religiosa més oberta, socialment més sensible, arrelada al país no sense algunes dificultats, més comunicada, acollidora i actualitzada. Estem en camí, tenim també grans desafiaments, en especial la disminució de nous seguidors, com anem integrant la societat de la comunicació i de la informàtica en el nostre horitzó personal i comunitari... tantes i tantes assignatures pendents. I amb tot, quin agraïment al Sant Pare Joan XXIII, al Concili Vaticà II, al Concili de la Tarraconense, al Congrés de la Vida Religiosa, i a tantes companyes i tants companys que han estat presents i pioners en el camí fet. Tot plegat ens parla de l'Esperit del Senyor, que estima aquest món i aquesta realitat actual, en la qual vol seguir encarnant-se en les nostres vides per un servei humil i constant al Regne de Déu.

Jesús Renau, S.I.

Germanetes de Jesús a través del món: Filipines

La situació no millora per a la nostra gent. Les condicions de treball es tornen cada cop més precàries i l'emigració esdevé una conseqüència gairebé inevitable.

Hem trobat feina en una fàbrica de productes alimentaris, a 20 minuts a peu de la fraternitat de Diliman. Hi treballen poc més de 100 persones, i una d'elles és la germaneta Maria Huyen, vietnamita. Al cap d'un any l'han donada d'alta, amb el sou mínim, però sense cotitzar: són 380 pesos, l'equivalent a 6 euros.

Hi ha períodes de feina intensa, en què cal fer hores extraordinàries, i d'altres on fan torns de mig temps cadascú i tres dies per setmana, per poder treballar tots una mica. Tots es consideren sortosos per tenir una feina "estable" i amb relacions

“humanes”. Per a nosaltres és gairebé una sorpresa de trobar aquesta situació de treball, després d’altres molt més dures que vam experimentar en anys anteriors.

Gones havia treballat durant gairebé 8 anys, del 2000 al 2008, en una fàbrica de confecció. La major part de les seves companyes vivien a la mateixa fàbrica, dormint en una estora al costat de la màquina de cosir. Com les pagaven a preu fet, feien horaris impossibles, i sovint deixaven passar anys abans de tornar a casa, preferint enviar el magre sou per a l’escola o els medicaments dels fills. Cada any, els mesos previs al Nadal eren insuportables, perquè les hores extraordinàries eren obligatòries. Molts continuen treballant en aquestes condicions perquè no troben res més.

Hi ha, cada cop més, empreses internacionals que lloguen la gent amb contractes curts, de 3 o 6 mesos, amb jornades de treball de 12 hores, sis o set dies a la setmana, sense cotitzar a la seguretat social ni tenir dret a assistència sanitària. El govern no posa condicions, perquè està més interessat pels inversions externs que pels drets dels treballadors. De fet, fins i tot estan revisant el codi del treball per a “adaptar-lo” a la nova situació. Acabats els sis mesos, cal començar de nou a buscar amb totes les despeses que comporta de certificats, proves mèdiques, la compra d’un nou uniforme si és que et lloguen...

Hem entrat en contacte amb els qui treballen en els “call centers”, un fenomen que està en expansió. Per a molts és una alternativa a l’emigració, perquè el salari és bastant bo, tot i que els horaris són força dolents: sovint es treballa de nit, i es canvien els torns amb freqüència. La son i els àpats canvien d’horari constantment. La noia que ens en va parlar va dir que està perdent la capacitat de parlar normalment, perquè ho ha de poder dir tot en temps molt breus, amb frases fetes, i es sent com un robot que parla, com si estigués perdent la capacitat de pensar. És un tipus de feina que permet afrontar necessitats urgents, però que no dona cap garantia per al futur.

Hi ha empreses que contracten treballadors molt qualificats (geòmetres, enginyers, comptables, etc.) que treballen a l’ordinador com si fossin al Japó o en altres països, però cobren amb el nivell de vida de Filipines o poc més.

Alguns dels joves del barri on vivim a Diliman han trobat feina i s’estan pagant els estudis ensenyant l’anglès “on line” via Internet a nens coreans. Són nous camins que s’obren, però que nosaltres coneixem poc.

La noia que està començant a caminar amb nosaltres, l’Adel, va treballar alguns mesos en una empresa de restauració, de càtering. La feina era interessant perquè estava amb altres de la mateixa edat i amb un horari flexible, on podia fins i tot dir que no quan no era compatible amb les exigències de la vida de fraternitat. Però al cap de tres mesos ho va haver de deixar per poder seguir cursos de formació amb d’altres que estan a la mateixa etapa.

Continuem tenint feines de mitja jornada: neteges, rentar roba, planxar... En el nostre context és un treball significatiu, perquè ens manté al nivell dels més desfavorits, els que no poden escollir.

La realitat de tantes empleades del servei domèstic ens continua interrogant. De vegades qui les lloga les té gairebé en una presó: no poden sortir, ni parlar amb altra gent, sovint explotades per la seva pròpia família, que només els demana diners. Altres cops poden trobar famílies bones, que les ajuden a millorar la seva situació. Per a nosaltres no té preu poder-les escoltar, perquè sovint viuen una gran solitud i molt sentiment d’inseguretat.

Agatha va tres dies a la setmana a una casa on treballa May, mare soltera de 25 anys. L'any passat va tenir l'ocasió d'anar amb ella a veure la seva família a l'illa de Polilio. Després d'un viatge ple d'aventures en autobús, jeep, vaixell, barca i tricicle, va descobrir un racó del paradís: amb una natura exuberant, amb peixos, bananes i fruites de tota mena, però on no hi ha encara llum elèctrica ni escoles per als nens. A més, cada any arriben els tifons amb violència i ho destrueixen gairebé tot, i els productes de la terra no es poden vendre perquè el transport és massa car. La corrupció crònica de l'administració pública impedeix o frena el desenvolupament de realitats com aquesta i l'única solució sembla ser anar a un altre lloc a buscar feina, encara que només sigui a Manila.

El somni de tots és tenir algú de la família que treballi a l'estranger, tant se val on, n'hi ha prou amb que sigui fora d'aquí. El flux d'emigrants continua essent molt alt. Hi ha gent que aquests darrers anys ha marxat a treballar a Iraq o a l'Afganistan perquè el visat no és tan car i és més fàcil trobar feina sense gaires despeses.

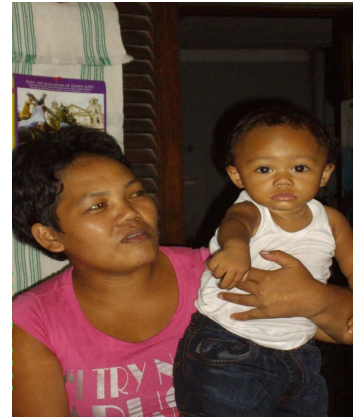
Les escoles d'infermers estan més que plenes, perquè és relativament fàcil trobar feina a l'estranger, però els hospitals locals comencen a estar desproveïts. Hi ha, fins i tot, molts metges que passen un examen per emigrar com a infermers!

Els països més accessibles són els d'Orient Mitjà: Aràbia Saudita, Qatar, Kuwait, Bahrain, amb molt de risc humà per a les dones. Però hi ha també Singapur, Hong-Kong, Macau, Taiwan, Corea, Japó, aquest darrer amb feines de risc: ballarines o tràfic sexual. Ultimament moltes infermeres han marxat al Regne Unit, a Irlanda, als Estats Units i al Canadà. Aquests darrers països afavoreixen l'agrupament familiar, i això és un avantatge molt gran des del punt de vista humà. El Canadà sembla el país més acollidor en aquest moment, però per accedir-hi cal tenir una especialització.

Les conseqüències humanes són complexes. Sovint l'absència d'un dels pares durant els anys de creixement provoca traumes importants en els fills.

Fins i tot si el jovent pot acabar els estudis, que és el somni de molts pares, sovint estan privats d'una veritable afecció i guia, anant d'uns parents a uns altres, disposant de diners que no saben administrar, víctimes fràgils de la televisió, la publicitat, els mitjans de comunicació...

He llegit que en algunes províncies de l'interior inverteixen millor els guanys dels emigrants i que hi ha alguna forma de desenvolupament, però no tinc dades suficients sobre això per poder-ne dir quelcom de significatiu. De tant en tant, trobo algú que diu que ha estat alguns anys a l'estranger, i que després ha buscat feina aquí: ha comprat i condueix un taxi o un tricicle o fins i tot un autobús, o alguns petits empresaris. Això em consola, perquè vol dir que una família pot viure amb decència. Va passar això amb la Tess, la meva primera veïna del barri. El seu marit, després d'haver treballat bastants anys fora, va ser acceptat com a mecànic per les forces especials de l'ONU a Haití i es va lliurar per un pèl del terratrèmol. Vivien en una barraca miserable, on tots treballaven fent de tot, fins i tot els nens a partir dels tres anys (tenen vuit fills), ajudant la mare a ajuntar els retalls de roba per fer tovallons. Finalment, ara han comprat un terreny, han aixecat una caseta fins al tercer pis i han començat una botigueta de materials de construcció.

És trist veure que tanta gent capaç i preparada ha de buscar fora solucions per a l'esdevenidor. Fins i tot noies que, de joves, s'havien jurat a elles mateixes que no abandonarien el seu país i que invertirien el millor d'elles per a fer-lo progressar, quan es troben amb fills per educar i amb pares malalts per cuidar, sembla que no tinguin cap més

sortida que treballar fora i enviar ajut financer a qui es queda. En una societat que no dóna seguretat social, l'única seguretat ve de la solidaritat familiar i és una responsabilitat primària que cal respectar.

Tampoc puc passar de llarg la trista realitat de les agències "fantasma" que prometen visats i treball falsos. Després d'haver demanat en préstec sumes grandioses, sovint el sou d'un any aquí, es troben la vigília de la partença amb l'amarga sorpresa d'haver-ho perdut tot i tenir un deute enorme que cal pagar. I ja és una sort si no es tracta de préstecs amb usura, el que és molt freqüent entre els pobres. Una amiga nostra ha hagut de treballar tres anys per pagar-lo.

Amb tot això, la vida continua. La nostra gent té una capacitat molt gran de riure i de somriure. Les relacions de família i de veïnatge són molt importants perquè són l'única seguretat a la qual es poden agafar en els moments difícils. Els agrada fer festa i celebrar junts els esdeveniments importants, moments de compartir als quals tothom és convidat.

Germaneta Annarita

Dels déus i dels homes

Des hommes et des dieux narra la tràgica història d'un grup de monjos cistercencs francesos atrapats en la bogeria homicida de l'Algèria de mitjans dels anys 90.

Hi ha moments màgics en els quals connecto íntimament amb una història que m'estan explicant, moments que no sabia qualificar, moments que potser s'acosten a l'èxtasi. La contemplació de la proposta de Xavier Beauvois, *Dels déus i dels homes* (França, 2010), ha estat un d'ells. Per molts motius, molts, tants que hauria de repetir l'experiència, com la d'aquell admirador embadalit davant d'aquella obra d'art que tant l'inspira, tant que la revisita un i altre cop, sempre trobant-hi nous aspectes, noves riqueses, sense mai esgotar la curiositat, sabedor que encara hi ha tant a descobrir.

Dels déus i dels homes... El guió, els personatges, les imatges, la música, la narració evocadora de l'evangeli, missió i passió, el ritme de tot plegat, contrapuntejat amb la salmòdia resada, sempre significativa del que va passant... i, entremig, la vida quotidiana feta de servei i pregària, la bellesa serena de la sobrietat de vida, les difícils decisions comunitàries resoltes amb veritable esperit de comunitat, el desassossec íntim i solitari de cadascú, sempre acompanyat del silenci frater del germà... I la certesa que darrere hi ha un fet històric, l'assassinat de gran part d'una petita comunitat cistercenca a la regió muntanyosa del Magreb algerià el 1996, un assassinat perpetrat per la part més fosca d'un islamisme que mai és denunciat com l'Islam, perquè els monjos estimen i respecten l'Islam, i

nosaltres som conscients que pertot arreu hi ha una part fosca, també a les grans religions, també al cristianisme, sense que això hagi necessàriament d'adulterar-ne la grandesa.

En subratllo un dels molts possibles fils conductors: la fidelitat. Fidelitat a la missió, al compromís adquirit, a la tasca que ha afaïçonat la construcció de la pròpia existència, al somni més bell que tots hem tingut algun cop i amb el qual ens hem volgut comprometre. És en aquesta fidelitat que rau la grandesa divinitzadora dels millors dels homes, d'aquells que viuen en comunió veritable amb els déus, i per tant també amb els homes, siguin el que siguin, creguin el que creguin, facin el que facin. I és aquesta fidelitat la que, sobtadament, sense voler-ho ni cercar-ho, pot portar al martiri, al lliurament de la pròpia vida fins i tot estimant aquell que ens la prendrà.

En un temps de claudicacions i de tripijocs, de rebaixes i contraprestacions, de contemporitzacions amb una crua realitat allunyada de l'esperit evangèlic, de seny pragmàtic, d'impossibles ingenuïtats i innocències... En aquest temps que ens atrapa, que m'atrapa, la història d'aquesta comunitat, i com ens és explicada, és, també, una bona notícia, un veritable evangeli: hi ha vida més enllà d'aquesta mena de vida, una vida plena, una vida que s'esdevindrà eterna. Potser podem recuperar somnis juvenils, il·lusions desades al fons del calaix, per què no?... Tot plegat, qui no ha volgut estimar, qui no ha volgut ser bona persona, qui no ha somniat ser útil als altres?

Antoni Nello
www.catalunyareligio.cat

La Diputació de Barcelona rehabilita l'Hostatgeria de Montserrat

Antoni Fogué i el P. Abat Josep M. Soler rubriquen el conveni, que té una vigència de tres anys, i visiten les obres inicials de l'edifici, que finalitzaran l'abril de 2012

L'edifici es va reformar a finals del s. XIX i actualment pateix múltiples carències tant des del punt de vista funcional com normatiu i estructural, que aconsellaven realitzar una profunda intervenció per adaptar-la a les necessitats actuals

Montserrat, 25 de gener de 2011. El president de la Diputació de Barcelona, Antoni Fogué, i el P. Abat de Montserrat, Josep M. Soler, han signat un conveni de col·laboració, per mitjà del qual es farà efectiva la rehabilitació de l'Hostatgeria del Monestir. Les obres de reforma de l'edifici, que quedarà adaptat a les necessitats actuals, està previst que finalitzin l'abril de

2012. Com a contrapartida, el Monestir de Montserrat cedirà l'ús temporal de les instal·lacions del recinte a la Diputació de Barcelona per a la realització d'actes i activitats d'interès públic.

L'edifici de l'Hostatgeria del Monestir es va reformar a finals del segle XIX i actualment pateix

múltiples carències tant des del punt de vista funcional com normatiu i estructural, que aconsellaven realitzar una profunda intervenció per adaptar-la a les necessitats actuals, en base a l'Estudi de Programació elaborat pel Servei d'Equipaments i Espai Públic de la Diputació de Barcelona.

La Diputació de Barcelona, en el marc de les atribucions que la legislació li atorga, col·labora amb institucions catalanes per fer possibles projectes d'interès general dins el marc de la cultura, l'educació i el pensament, com és el cas de la rehabilitació de l'hostatgeria monàstica de Montserrat. Per tant, i per mitjà del conveni de col·laboració que han signat aquest migdia el P. Abat Josep M. Soler i el president de la Diputació de Barcelona, Antoni Fogué, aquesta subvencionarà el cost que pugui representar l'esmentada reforma, en concepte de redacció del projecte executiu, la direcció facultativa i l'execució de l'obra, mitjançant l'aportació d'una quantitat màxima de tres milions d'euros. El Servei d'Equipaments i Espai Públic de la Diputació de Barcelona serà el responsable del seguiment del conveni entre ambdues institucions.

A la signatura del conveni de col·laboració entre l'Abadia de Montserrat i la Diputació de Barcelona, que té una vigència de tres anys, també hi ha estat present la presidenta de l'Àrea d'Infraestructures, Urbanisme i Habitatge de la Diputació de Barcelona, Anna Hernández; el coordinador de l'Àrea, Jordi Bertran; l'arquitecte Albert Ezquerdo i el P. Ignasi M. Fossas, sotsprior i majordom del Monestir.

Presentació del nou llibre de Lluís Serra: *Códigos del despertar interior*

***claret**
LLIBRERIA

La Teca Ediciones

Llibreria Claret i La Teca Ediciones
us conviden a la presentació del llibre
Códigos del despertar interior, de Lluís Serra Llansana.

Hi intervindran:
José Luis García, per La Teca Ediciones
Mª Cristina Martínez, presidenta de l'URC
Josep Otón, escriptor i professor de l'ISCREB
Montserrat Esteve, periodista de TV3
Lluís Serra, autor del llibre

Dimecres, 9 de febrer de 2011, a les 19.30 h. Sala Pere Casaldàliga de la
Llibreria Claret de Barcelona (c/ Roger de Llúria, 5).

Llibreria Claret • Tel 93 301 08 87 – llibreria@claret.cat

Presentació del llibre

El caputxí Joaquim M. de Llavaneres

Semblança biogràfica
i projecció internacional

de fra Valentí Serra de Manresa i il·lustrat
amb fotografies de Joan Devesa i Freginals

**Diumenge 13 de febrer
a les 12.15 h
A l'església Parroquial**

Presentarà l'obra el Dr.
Joan Ferrer i Costa, degà
de la Universitat de Girona.

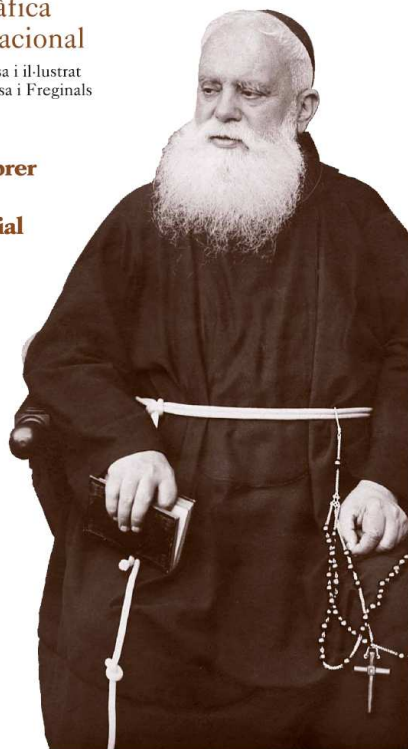
Clourà l'acte fra Jacint
Duran Boada, provincial
dels caputxins.

A la sortida ens saludarem
en clima d'amistat amb un
petit refrigeri.

Organitzen:

**Museu-Arxiu
Vives i Tutó**

**Parròquia de Sant
Andreu de Llavaneres**

Celebració del bicentenari del P. Palau «Volem ser signes profètics de comunió»

Gna. Cecilia Andrés, superiora general de les Carmelites Missioneres

S. G. – Catalunya Cristiana

Què representa per a la congregació aquest any jubilar?

Tot i que encara som als inicis de l'any jubilar, el vivim en el goig de l'Esperit i en profunda acció de gràcies al Senyor pel do del beat Francesc Palau, pel seu carisma de comunió, d'amor apassionat i de servei incondicional a l'Església; en esperit de conversió, de retorn radical al nostre Déu i en el compromís decidit per viure en plenitud el carisma que se'ns ha confiat. Sens dubte es tracta d'un temps particularment intens de gràcia, un *kairós*; temps en el qual, en remetre'ns als nostres orígens carismàtics —precisament enguany també celebrem els 150 anys de la nostra fundació com a família religiosa— ens sentim amb el repte de renovar el compromís de viure, com Francesc Palau i les germanes que ens han precedit, en un lliurament apassionat a l'Església, de manera particular en el servei als seus membres sofrents, proclamant així la Bona Notícia de l'Evangelí de Jesucrist i fent present el Regne al nostre món.

Agustí Codinach

En quin sentit continua vigent avui al seu institut el carisma fundacional inspirat pel P. Palau?

Els elements que integren la vida de la congregació —la dimensió orant contemplativa, la fraternitat i la missió— s'inspiren i fonamenten en el carisma palautià. El nucli carismàtic, que brolla de l'experiència del pare Palau sobre l'Església com a Cos Místic de Crist, el traduïm avui, en termes de comunió: «A l'Església, misteri de comunió, som cridades a ser signes profètics de comunió.» I ho fem a través dels nostres serveis en el camp de la salut, de l'educació, de la promoció social, de la cura dels nens i ancians, en la missió *ad gentes*..., a qualsevol lloc i servei on l'Església ens necessiti.

Què se senten cridades a aportar avui a l'Església i al món?

Ens sentim cridades a aportar el que brolla, de manera espontània, de la vivència d'aquest carisma de comunió. En primer lloc, el testimoni joïós de la fraternitat que es construeix en reconèixer tota persona en la seva dignitat de fill de Déu i acollir-la com a germà. Aquesta fraternitat la vivim en petites comunitats que esdevenen signes de la fraternitat universal a la qual Déu ens crida. També volem oferir l'anunci explícit de la fe cristiana, que ens situa davant del misteri del Déu encarnat i a les moltes tasques apostòliques que fem encaminades a formar la fe de la gent i a promoure'n l'espiritualitat. Una altra dimensió important per oferir és l'amor i el servei a l'Església, sobretot en els seus membres més necessitats, tot reconeixent i proclamant-ne la bellesa, enmig de les seves febleses, misèries i pecats. També proclamem la solidaritat amb els més pobres, en els quals reconeixem el rostre sofrent de l'Església; la valoració i respecte vers totes les cultures i religions, en les quals descobrim les llavors del Verb, i l'amor i a la cura a la natura i la terra com «la casa comuna».

Quins grans reptes té avui per endavant la família palautiana?

Els reptes que ens vénen des de fora són els mateixos que afecten l'Església en general i que depenen en major o menor grau dels contextos socials en els quals ens situem: la increença, avui en forma d'indiferència religiosa; la radicalització de postures que es tanquen al diàleg i a la convivència pacífica en un món multicultural i religiosament plural; les situacions d'injustícia i d'exclusió en un món globalitzat; el deteriorament ecològic que pateix el planeta i que assoleix la seva expressió màxima en la pobresa que s'estén a poblacions cada vegada més nombroses; el no-reconeixement del valor i de la dignitat de tota vida humana, amb les seves seqüeles de refugiats, pròfugs, explotació de nens, tràfic internacional d'éssers humans i un llarg etcètera. Cap a l'interior de la família palautiana tenim el repte permanent de viure l'evangeli; de testimoniar la comunió en unes relacions autènticament fraterne; de comprometre'ns amb la justícia com a reconeixement de la dignitat i els drets de tota persona; de proclamar, sobretot amb la vida, la bellesa indefectible de l'Església, el misteri de comunió i d'unitat que en Crist Jesús se'ns regala a la família humana, convidada i convocada tota ella a participar i celebrar aquest Misteri de Vida i de Gràcia.

Celebració del bicentenari del P. Palau
«Francesc Palau va ser un profeta ple de foc»

Gna. Luisa Ortega, superiora general de les Carmelites Missioneres Teresianes
S. G. – Catalunya Cristiana

Com viuen el bicentenari del naixement del P. Palau, que coincideix, a més, amb els 150 anys de la seva fundació?

Com un temps de gràcia, en el qual per mitjà de les celebracions centenàries que s'han programat assolim aprofundir en la figura del P. Palau i la seva espiritualitat, i també enfortir a través del coneixement de la nostra història congregacional, la unitat i comunió entre tots els que ens alimentem del carisma eclesial del beat Francesc Palau. Hem format una comissió

general per a la programació i coordinació de les celebracions palautianes 2010-2011 i subcomissions territorials en les quals participem les Carmelites Missioneres Teresianes, els Missioners Laics Palautians, pares Carmelites Descalços, sacerdots i segons les seves possibilitats, de manera que la família palautiana i els seus amics i col·laboradors més propers

Agustí Codinach

hi restin integrats. A més s'ha creat una pàgina web, www.centenarioscmt.com, com a espai de comunicació, informació i intercanvi. Durant aquest temps volem com a família religiosa, recordar i agrair a tantes germanes que al llarg d'aquests 150 anys, han viscut amb radicalitat la seva vocació d'amor i servei a l'Església de cada temps.

Com s'encarna avui a les Carmelites Missioneres Teresianes el carisma palautià?

La nostra congregació va néixer de l'experiència eclesial del P. Palau davant les grans necessitats de l'Església. La passió d'amor que tenia al cor sempre va actuar com a força propulsora del seu servei missioner. Avui, la passió per Jesucrist i pels homes i dones de la nostra època, impulsa cada carmelita missionera teresiana a estar atenta al Crist nafrat del nostre temps i a assumir noves formes de presència missionera. Volem ser signe, memòria i profecia de comunió en un món dividit i individualista que genera exclusió, i comprometre'ns en l'edificació del cos, des de la nostra vocació de consagració total a l'Església, a Crist i al proïsme. Les CMT servim els germans i oferim atenció especial a les seves necessitats, fent opció incondicional per la persona, individu i societat en la visió palautiana, i en llocs i àrees on les necessitats siguin reals i patents, com a relectura de l'actuació de Francesc Palau a la frontera i a la perifèria.

Què destacaria de la personalitat i proposta del P. Francesc Palau?

La personalitat del P. Francesc Palau és molt rica, presenta una gran varietat de facetes, totes elles nascudes com a conseqüència del seu ardor missioner al servei de l'Església del seu temps: escriptor, predicador, missioner apostòlic, catequista, director i guia, periodista, fundador, exorcista... La seva vocació com a carmelita teresià va ser profund esdeveniment interior, viscut en recerca incansable i lluita infatigable. Va viure envaït per l'Esperit, il·luminat i alimentat per la Paraula, amb audàcia i creativitat. Vull destacar que el P. Francesc va ser un profeta que duia foc a dins, arrossegant, empenyent i atraient els altres. També avui, la seva persona desperta al seguiment de Jesús. La seva fidelitat a Déu va ser posada a prova durant les revoltes i persecucions que li va tocar viure. A l'estil dels profetes bíblics les dificultats mai no el van fer anar enrere. Com a profeta va comunicar l'amor apassionat per l'Església i parlava amb tanta força i convicció que va permetre als qui l'escoltaven percebre l'alè del Senyor i comprometre's activament. La invitació de Francesc Palau, des de la seva experiència personal, és a la renovació de l'ànima i del cos, a deixar-se transformar sense abandonar mai la lluita i la recerca, a viure en total disponibilitat el voler de Déu. La novetat i proposta és que el Regne de Déu comença ja entre els homes, a la comunitat de proïsmes units en Déu. L'experiència d'unitat entre Crist Cap i Cos-Església, la «Cosa Estimada», com la va anomenar el P. Palau, és de total actualitat. Ell va ser i es va sentir membre viu de l'Església, i es va implicar en el compromís de servir-la com a mostra del seu amor incondicional.

Quins fruits espera d'aquest Any Jubilar?

El gran fruit seria la revitalització de la nostra vida consagrada des del més genuí del nostre carisma i espiritualitat, alhora que el discerniment i l'assumpció d'opcions que ens ajudin a donar resposta a les noves necessitats del nostre món. Per això, afrontem els reptes de futur amb esperit de discerniment i obertura per respondre amb audàcia i llenguatge comprensible

als grans problemes que afecten els homes i dones d'avui. Som cridades a fer-ho vivint en «unions de fraternitat», fundades sobre l'amor, que fan visible el misteri de comunió que és l'Església.

Mor el fundador dels Fossors de la Misericòrdia

El germà José María, fundador dels Germans Fossors de la Misericòrdia, va morir la matinada del 3 de gener. Tenia 91 anys i en feia gairebé 13 que estava malalt. Es deia fra

José María de Jesús Crucificado, nom que va adoptar en fundar l'institut religiós l'11 de febrer del 1953. Des de llavors, es va dedicar juntament amb els altres frares, a pregar pels vius i els difunts i a enterrar els morts, tal com ells defineixen l'essència d'aquesta vocació.

El germà José María era natural del poble granadí de La Zubia, encara que ja se sentia de Guadix

perquè aquesta ciutat va ser el lloc de la fundació i on ha viscut la majoria dels seus anys.

Actualment, només hi ha germans Fossors als cementiris de Guadix i Logronyo. Són molt pocs germans: a Guadix n'hi ha 5 i a Logronyo 4. En els millors moments de la fundació hi va haver més de 40 religiosos, repartits també pels cementiris de Pamplona, Huelva i Jerez de la Frontera.

Aquesta institució religiosa, considerada com una de les més originals sorgides durant el segle XX dins de l'Església, va tenir origen de forma providencial l'any 1952. El seu fundador formava part de la congregació d'Ermittans de Sant Pau i Sant Antoni, establerta a la serra de Còrdova. A la primavera d'aquell any va arribar a les ermites cordoveses un sacerdot de la diòcesi de Guadix, Manuel Gallardo Capel, rector de Cúllar-Baza. Va establir relació amb fra José María i aquest li va comunicar el seu projecte, inspirat en el llibre de Tobies (1,16-18), de fundar una congregació dedicada a complir, de forma específica, les dues últimes obres de misericòrdia: enterrar els morts i pregar pels vius i pels difunts. Aquest sacerdot, de tornada, va transmetre aquest propòsit al bisbe de Granada, Rafael Álvarez Lara, que el va acollir amb entusiasme. I, després de les gestions necessàries amb el bisbe de Còrdova, fra Albino Menéndez Raigada, es va concedir l'autorització corresponent perquè l'esmentat ermità, acompanyat d'un altre, anomenat fra Bernardo de la Cruz, es traslladessin a Guadix i comencessin la seva tasca fundacional.

Amb l'aprovació de l'ajuntament de Guadix, es van fer obres de condicionament d'una caseta vella, situada vora el cementiri, i aquí, d'una manera molt modesta, es va instal·lar la primera comunitat, que va començar a actuar el dia 11 de febrer del 1953, sota el patrocini de la Mare de Déu de Lourdes. El 16 de juliol del 1958, seria erigida per decret episcopal com a pia unió.

Mª Cristina Martínez, entrevistada a Signes dels Temps de TV3

Francesc Rosaura i Montardit, director de Signes dels Temps, entrevista a TV3 la Gna. Mª Cristina Martínez, presidenta de l'URC.

El programa serà emès el dia 30 de gener, diumenge, a les 9 del matí, per TV3.

www.tv3.cat/signes

R.D. Congo: assassinada una religiosa agustina

OMPRESS / Dungu

Recentment va ser enterrada a Dungu, R. D. del Congo, la germana Jeanne Yengane, assassinada per rebels de l'Exèrcit d'Alliberament del Senyor (LRA) a 35 km de la localitat de Bangadi, quan es dirigia en una camioneta cap a Ngilima. La germana Yengane era oftalmòloga i s'havia traslladat en avió de Dungu a Doruma acompanyada per un metge, per atendre malalts, segons informa Càritas. De Doruma es traslladava a una missió de Bangadi a bord d'un vehicle dels militars, pel mateix motiu. Per tornar a Dungu, va haver de llogar una camioneta que va patir una emboscada pels rebels del LRA. Un dels rebels va disparar a boca de canó el vehicle i va tocar la germana, asseguda a la cabina entre el xofer i el metge.

Aquests darrers van poder fugir a la selva. Quatre passatgers més de la camioneta van resultar ferits. Els rebels van incendiar el vehicle, abans de fugir cap a la selva. El cos de la germana va ser trobat al costat del vehicle incendiari. La germana assassinada, nascuda el 1964, pertanyia a la congregació de les germanes Agustines de la diòcesi de Dungu-Doruma. Havia acabat feia poc els estudis d'Oftalmologia a Kinshasa.

2011 Any Europeu del Voluntariat

La Unió Europea ha proclamat el 2011 l'Any Europeu del Voluntariat, amb l'eslògan: "Fes-te voluntari. Marca la diferència". La mateixa Unió Europea diu el següent: "L'any Europeu del Voluntariat 2011 és una celebració i un repte".

Vegeu: <http://europa.eu/volunteering/es>

Contacta amb nosaltres

Lluís Serra	Secretari general de l'URC i director del CEVRE	sec.urc@confer.es
Noemí Pujol	Secretaria de l'URC i del CEVRE	urc.info@gmail.com
	Informatiu <i>Horeb</i>	horeb.urc@gmail.com

UNIÓ DE RELIGIOSOS DE CATALUNYA

Plaça d'Urquinaona, 11, 2n 2a (08010 Barcelona) Tel. 93 302 43 67 · Fax 93 412 38 82
Secretari general: sec.urc@confer.es / Secretaria: urc.info@gmail.com / Informatiu: horeb.urc@gmail.com
<http://urc.confer.es>